

ECLI:NL:CRVB:2008:BC8263

Instantie	Centrale Raad van Beroep
Datum uitspraak	28-03-2008
Datum publicatie	01-04-2008
Zaaknummer	06-3020 WAO
Rechtsgebieden	Bestuursrecht Socialezekerheidsrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	Korting op WAO-uitkering wegens inkomsten uit arbeid in onderneming echtgenoot.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

Uitspraak

06/3020 WAO

Centrale Raad van Beroep

Meervoudige kamer

U I T S P R A A K

op het hoger beroep van:

[appellante]

tegen de uitspraak van de rechtbank Breda van 18 april 2006, 05/3248
(hierna: aangevallen uitspraak),

in het geding tussen:

appellante

en

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen
(hierna: Uvw).

Datum uitspraak: 28 maart 2008

I. PROCESVERLOOP

Namens appellante heeft mr. H.M.M. van den Elzen, advocaat te 's-Hertogenbosch, hoger beroep ingesteld.

Het Uvw heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 februari 2008. Appellante is verschenen, bijgestaan door mr. Van den Elzen. Het Uvw heeft zich laten vertegenwoordigen door A.J.J.M. van Eijk.

II. OVERWEGINGEN

Appellante is in 1997 arbeidsongeschikt geworden vanwege rugklachten voor de twee functies die zij destijds in loondienst vervulde, te weten de functie van agrarische bedrijfshulp bij [X]-service voor 15 uur per week en de functie van tuinbouwmedewerkster bij de maatschap [H.] voor 19 uur per week. Per einde van de wettelijke wachttijd is zij in aanmerking gebracht voor een uitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO), berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 35 tot 45%.

Bij vier afzonderlijke besluiten van 24 maart 2005 heeft het Uvw in verband met de inkomsten uit arbeid in de jaren 1999, 2000, 2002 en 2003 de betaling van haar uitkering over die jaren op nihil gesteld.

Bij besluit van 2 augustus 2005 (hierna: het bestreden besluit) heeft het Uvw het hiertegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard, waarbij het besluit met betrekking tot het jaar 2003 in zoverre is gewijzigd dat de WAO-uitkering is gekort tot 9 juli 2003.

De rechtbank is, naar aanleiding van het daartegen door appellante ingestelde beroep, tot het oordeel gekomen dat het bestreden besluit in rechte stand houdt.

In hoger beroep heeft appellante, evenals in beroep, gesteld dat de kortingsbesluiten in strijd zijn met de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Daartoe heeft zij aangevoerd dat deze besluiten met terugwerkende kracht tot zelfs meer dan vijf jaren zijn genomen. Zij heeft er daartoe op gewezen dat zij in juni 2000 aan het Uvw heeft gemeld dat zij als zelfstandige in het bedrijf van haar echtgenoot is gaan werken. In de loop van 1999 was daartoe een contract opgemaakt. Het Uvw heeft hierop vervolgens pas ruim vier jaren later gereageerd, hetgeen volgens appellante dermate laat is dat niet meer tot korting had mogen worden overgegaan. Daar komt volgens appellante bij dat het haar niet redelijkerwijs duidelijk kon zijn dat haar winstaandeel, naast haar loon uit de functie voor 24 uur per week die zij met medeweten van het Uvw vanaf 1 januari 1998 vervulde bij een accountantskantoor, van invloed was op de WAO-uitkering. Voorts heeft zij aangevoerd dat de anticumulatie onevenredig zware gevolgen voor haar heeft in verband met het besluit van het Uvw inzake terugvordering van het bedrag (van meer dan € 22.000,-) dat te veel is uitbetaald, tegen welk besluit zij geen bezwaar heeft gemaakt.

Het Uvw heeft er in zijn reactie op gewezen dat doel en strekking van artikel 44 van de WAO, waarop het bestreden besluit is gebaseerd, er niet aan in de weg staan dat aan dit artikel terugwerkende kracht wordt gegeven. In het onderhavige geval is volgens het Uvw aan dit artikel terecht toepassing gegeven. Tevens heeft het Uvw erop gewezen dat het terugvorderingsbesluit in deze procedure niet aan de orde is en dat dit inmiddels rechtens onaantastbaar is geworden.

De Raad overweegt het volgende.

Artikel 44, eerste lid, aanhef en onder a, van de WAO houdt in dat, als degene die recht heeft op een WAO-uitkering inkomsten uit arbeid geniet zolang niet vaststaat dat deze arbeid als arbeid, bedoeld in artikel 18, vijfde lid, van de WAO kan worden aangemerkt, de WAO-uitkering niet wordt ingetrokken of

herzien, maar niet wordt uitbetaald, indien de inkomsten uit arbeid zodanig zijn dat als die arbeid wel de in artikel 18, vijfde lid, bedoelde arbeid zou zijn, niet langer sprake zou zijn van een arbeidsongeschiktheid van ten minste 15%.

De Raad stelt voorop dat hij het juist acht dat het Uvw de door appellante zelf in het kader van de fiscale wetgeving gemaakte keuze, om per 1 januari 1999 als zelfstandige/meewerkend echtgenote in het bedrijf van haar echtgenoot te worden aangemerkt, als uitgangspunt heeft genomen bij de toepassing van artikel 44 van de WAO.

Zoals de Raad al eerder heeft uitgesproken, kan een uitkering op grond van artikel 44 van de WAO met terugwerkende kracht worden gekort (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 21 februari 2007, LJN AZ9126 en 12 juni 2007, LJN BA8525). Daarbij dienen wel de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht te worden genomen. Dat in dit geval die beginselen, met name het door appellante genoemde rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, zijn geschonden is de Raad niet gebleken. De som van het loon en de door appellante genoten winst over de hier van belang zijnde jaren oversteeg het maatgevende inkomen. Anticumulatie kan ten aanzien van een zelfstandige als regel pas plaats vinden nadat (achteraf) de jaarwinst is becijferd en aan het Uvw bekend is geworden. Aan de enkele omstandigheid dat het Uvw aan appellante een WAO-uitkering naar een gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid betaalde, kan zij – anders dan zij kennelijk voorstaat – niet het gerechtvaardigde vertrouwen ontlenen dat, na het bekend worden van de jaarwinst, geen korting meer zou plaatsvinden.

De anticumulatie met terugwerkende kracht heeft, naar appellante stelt en de Raad aannemelijk acht, voor haar ingrijpende gevolgen. Anders dan appellante blijkbaar meent, komt het Uvw echter geen afweging van belangen of een bevoegdheid tot toetsing van de evenredigheid toe. Het betreft hier immers een door de wet dwingend voorgeschreven korting, waarbij zelfs de mogelijkheid ontbreekt om in bijzondere omstandigheden van korting af te zien.

De door appellante met betrekking tot verjaring opgeworpen beroepsgrond mist voor de toepassing van artikel 44 van de WAO iedere betekenis.

Appellante heeft niet de juistheid betwist van het bij het bestreden besluit gehandhaafde standpunt van het Uvw dat de uitkering, gelet op de hoogte van de inkomsten uit arbeid, achteraf bezien niet had moeten worden uitbetaald in de genoemde perioden, zodat ook de Raad hiervan uitgaat. Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit stand houdt. Dit betekent dat de aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

Voor een proceskostenveroordeling acht de Raad geen termen aanwezig.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

Deze uitspraak is gedaan door D.J. van der Vos als voorzitter en R.C. Stam en R. Kruisdijk als leden. De beslissing is, in tegenwoordigheid van W.R. de Vries als griffier, uitgesproken in het openbaar op 28 maart 2008.

(get.) D.J. van der Vos.

(get.) W.R. de Vries.